

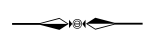
מסורת הש"ס

א) יומא מג: זכמים י:א.
ב) ז"מ נב: זכורים פ"ב מ"א חגיגה יח: [חלה פ"א מיט"ן, א] [סוכה נד, וט"ן], זכורים פ"ב מ"ג.
ג) [פסחים לו: ושם אמת ואסורין לאונן], ו [זכרים יג, א] [ע"צ, ח] רש"י, ו [ז"ל חלה והתרומה], י רש"י, ס [נ"מ י,ג], ל גליון, ח [נו"י מוספות מנחות טו, ד"ה לחס',

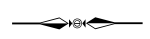
תורה אור השלם

1. והנה הקדור על הקטאת ביום השלישי וביום השביעי וחסאו ביום השביעי וקבס בגדיו ורחץ בגופו במי ים בערב: במדבר יט יט

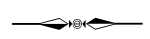
גליון הש"ס

גמ' פ"שא"ב בתרומה, ע"י מנחות טו ע"א מ"ה לחס:

הגהות הב"ח

א) הור"ר ד"ה קל וכו' מביע"ל דהו' פשטא:
ב) ד"ה מה וכו' נמטוי מבו א"ש:

מוסף רש"י

חובא בעמוד קודם.

תוספות ישנים

בי התי דליף פסח ממעשר לענין אניתה. פירוש משום דליפינ ליה בקי' ומה מעשר הקל אמרה תורה לא אכלמי בלוי ממנו פסח מעשר לכ"ש. ומהנה מה למעשר שכן טעון ספק זורה וי"ל דליפינ לא ממעשר מ"ש דממנו ממנו וא"ת ושאר קדשים מנא לן דלמינ לאונן וי"ל דליפינ פסח מנא תורת וא"ת הלא למד מלמד הוא דפסח יליפינ ממעשר וי"ל כיון דמלמד קמא ה' הו' חולין דמעשר לא הוי קדשים למדין וחוחרין למדין: א) ולא נהיה לנאש"י דהא אף היה מסופק וא"ת קמ"ץ יליף הלא איכא פירכה דפרישית מה למעשר שכן טעון ספק זורה אלא נראה דליפינ ידע שפיר דילמינא פסח ממעשר לענין אניתה ממש אכן מספקא ליה אם הג"ש מופנית מכל ד' וליפינ אף קל מחמור או אינה מופנית רק גבי מעשר. אכן אפשר לקמן בעיה דפירכא דטעון ספק זורה לא ממנה מדיי אלא לגבי אכילת חוץ לחומה אבל לגבי טומאה ואניתה לא שייכא מדיי: ב) ואה למד' דת"י שיעור אסור מן התורה וא"כ אין חידוש לומר הכא דאסור בגזי' שיעור דלפילו שאר אסורים שבתורה נמי. וי"ל דלמטרין דסד"א דהכא בתורה כיון שאין א' אסור הכא בכל דהא ש' להניס ס"ד דלא מתגר לזרס חזי שיעור ולמ"ד חזי שיעור דמגן ס"ד דהכא לא גזרו משום דלזי שיה בכל (וי"מ) ומיינין עליה מיתה לא מיייר בור אלא בכהן האוכלה (בטומאה). וגבי כהן פ"ה לקדש האמה משא"כ במעשר דממנו גבזה וכו' מאיר ואש"י דהאי חומרא דמעשר הוא מי"מ מנא את אשר [וזה]

הטור. שטורתי לך כאן מכלל שהוא

יוס שטמא לתרומה דאי ס"ד טהור ממש ליטמוק קרא מיניה ואנא ידענא דטמא אסור זכרה דהא חטאת קרייה רחמנא אלא מאי טהור טהור כל דהו ואשכחן טבול יוס דמיקרי טהור דכתיב (ויקרא יד)

והזה הטהור על הטמא^אטהור מכלל שהוא טמא^אלימוד על טבול יום שבשר בפרה בעו מיניה מרב ששת ערל מהו במעשר כי היכי דיליף פסח ממעשר לענין אנינות יליף נמי מעשר מפסח לענין ערלות או דלמא חמור מקל יליף קל מחמור לא יליף אמר להו תניתיה^בהתרומה והבכורים חייבים עליהן מיתה וחומש ואסורין לזרים והן נכסי כהן ועולין באחד ומאה וטעונין רחיצת ידים והערב שמש הרי אלו בתרומה ובבכורים מה שאין כן במעשר ואם איתא ניתני ערל אסור בהן מה שאין כן במעשר^גתנא ושייר ומאי שייר דהאי שייר דקא תני סיפא^דיש במעשר ובבכורים^המה שאין כן בתרומה ישמעעשר והבכורים טעונין הבאת מקום יוטעונין וידוי^וואסור לאונן ורבי שמעון מתיר והחייבין בביעור ור"ש פוטר ואילו יאסור לבער מהן בטומאה ואוכלן

(חולין דף קו.) הנוטל ידיו לפירות ה"ו מגסי הרוח: והערב שמש. כדילפינן צהאי פירקא (לקמן עד.) טבול יוס מותר במעשר ואסור בתרומה: ואם אימא. דקל מחמור לא יליף ומותר ערל במעשר: כהנא מקום. אכל תרומה נאכלת בגבולין: וטעונין וידוי. צעריה הקדש מן הצית (דברים כו.) הנה הבאתי את ראשית (שם) זכורים: ואסורין לאונן. זכורים: ור"ש מסיר. זכורים לאונן. ולקמן" מפרש טעמייהו: והיינין צביעור. זכורים ומעשר שני בשנה השלישית שאם שהה מעשרותיו שנה ראשונה ושניה מוליכן בשלישית לירושלים ומתודה צעריה הקדש מן הצית וכו' ואם לא הוליכן מתבערין בכל מקום שכן: ור"ש פוטר. בזכורים: ואילו אסור לבער מהן בטומאה. לת"ק דמקיש זכורים למעשר לכל מילי ה"ל למיתני ואסור להדליק מהן אם נטמאו דאין טומאתן מתירתן להצברה ולא אמרי' אש"ג דלא ניתן מעשר אלא לאכילה ושמהו כדכתיב (שם יד) ואכלת הני מילי טהור אבל היכא דנטמא דלא חזי לאכילה ידליק זו אלא אסור לבער בטומאה כדכתיב (שם כו) ולא צעריה ממנו בטמא: משא"כ בתרומה בטומאה מתירחה בהצברה כדיליף לקמן בשמעמין [ע"צ]: ואוכלן

לא נתתי ממנו למת מה אכן קיימינן אם להציא ארון ותכריצין דצר זה אסור למי ולמת משמע דאסור לקנות מלבושים למי ובכמה מקומות תנן במסכת מעשר שני (פ"א מ"ו) דאסור לעשות שום סחורה במעשר ולא ניתן אלא לאכילה ושמהו וסיכה ואר"י דמ"ל דהנהו משניות דאסרי אמו כר"מ דלמיר (בקדושין דף נב:) ממון גבזה הוא והכן כר"י דשרי דלמיר (שם) ממון הדיוט הוא והא דמשמע בפ"ב דקידושין (דף נד: ושם) דליכא אלא חד סתמא כרבי יהודה אש"ג דההיא דשרי מלבושים אמתא כוותיה מ"מ יש יתיר סתמות כר"מ עוד נראה לר"י דהמשניות אינן חולקין זו על זו ומן המורה לא אסירי אלא עבדים וקרקע ובהמה וטמאה אבל מלבושים שרו ומדרבנן אסרו אפילו מלבושים והא דרריש צירושלמי לא נתתי למת^א [אין ליקח לו ארון ותכריצין למי נמי אסור אסמכתא צעלמא היא ואכילת בהמה דשריא במעשר שני בשעת דישה^ב למ"ד ממון הדיוט הוא נראה דשגלא בשעת דישה אסור מיהא מדרבנן ולמ"ד ממון גבזה נראה דאסור מן המורה להאכיל לבהמה: ב]ה שאין בן במעשר. מימה כיון דלקמן (ע"צ) ילפינן זכורים ממעשר דאסורין לאונן מדאיתקוש למעשר שני נילף נמי מעשר מצרכורים שימחייב מיתה האוכלו בטומאת הגוף ולענין אסור וזות ניחא דבהדיא שריא רחמנא לזרים וי"ל דדרשינן ומתו זו כי יחללוהו (ויקרא כב) זו ולא במעשר כדדרשינן ציש מותרות (לקמן פו. ושם) זו ולא במעשר ראשון דלפילו לר"מ דאסר לזרים לא מחייב מיתה ודרשינן נמי דהנשרפין (סנהדרין פד. ושם) זו ולא במעילה והא דמעשר שני בטל ברוב אמת דאין לו מתירין ולא ילפינן מזכורים דעולים בלחד משהו גופייהו כדכורים ופיייהו שפדו חייבים צהלה נפדו אין לא נפדו לא: מוקדשו ממנו אסמכתא צעלמא היא כדלמיר בהניזקין (גיטין דף נד: ושם) נפלו ונתפצעו והא הכא דמדאורייתא בטלי ברובא כו' אלמא ערלה וכלאי הכרס בטלים ברוב מדאורייתא ועוד בשיליה פירקין (לקמן פג.) גבי שאני אומר חולין לתוך חולין נפלו דתלינן להקל כשרצו חולין על התרומה משמע דבטל ברוב מדאורייתא ומיהו קשה דנילף זכורים ממעשר לענין דלא ליהוי נכסי כהן דהיינו לחומרא ולא מתרומה לקולא ואם מעשר גופיה הוי מדרבנן הא דאין לוקחין בהמה טמאה ועבדים וקרקעות הוה ניחא אבל אי אפשר לומר כן למאי דפרישית לעיל דמדרבנן אפי' כל מילי נמי אסור^א (אבל לענין ערל כי קאמר תנא ושייר ק"ק אמאי לא יליף מעשר מזכורים ולמאי דפי' לעיל דאיכא למעוטי

ט) א"ש) וא"ת והיכי קתני לענין רחיצת ידים משא"כ במעשר והתניא בפ"ב דחולין (ד' לג:) כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים אסור בתרומה ומותר בחולין ובמעשר דברי ר"מ ואכמיה אוקרים במעשר ואר"י דהתם לאכילה והכא לנגיעה וא"ת וליתני חלה זככורים ותרומה פטור מן החלה ומעשר חייב וי"ל דהא תנן במסכת חלה (פ"א מ"א) מעשר שני והקדש שפדו חייבים צהלה נפדו אין לא נפדו לא: **טעונין הבאת מקום**. אש"ג דתרומה נמי ילפא מזכורים כדמוכת צהעור והרוטב (חולין קכ:) שמא לענין שתא טעונה הבאת מקום אין ללמוד^א: ו**וטעונין** וידוי. אש"ג דדרשינן בפ' בתרא דמ"ש (מ"י) וגם נתתיו ללוי זו תרומה אר"י דלא היה מתודה על התרומה אלא אגב מעשר אבל אם אבד המעשר לא היה מתודה עליה בפני עממה: ו**החייבין בביעור**. פי' ריב"ן דביעור מעשר לאו כביעור זכורים דביעור מעשר בשנה ד' וביעור זככורים לאחר החג כדלמיר במכות (ד' יח: ושם) הפריש זככורים קודם החג ועבר עליהם החג ירקצו ואין נראה לר"י דאין זה ביעור והתם טעמא דירקצו לפי שגראו לקריאה ונדמו וביעור זככורים הוי כשל מעשר דכי נתנן לכהן קודם החג או הפרישן לאחר החג יכול לשומרן עד שנה ד' וא"ת תרומה נמי טעונה ביעור כדתנן במסכת מעשר שני (פ"ה משנה ו)

כיצד היה הביעור תרומה ותרומת מעשר לצכלים וי"ל דתרומה א"ל ליה רק ליתנה לענין והכהן יכול לשומרה כל זמן שירלה אבל מעשר שני וזכורים רריך לבערם מן העולם בכל מקום שכן ור"ש דפטר זככורים היינו שאין הכהן רריך לבערם אבל ישראל צריך ליתנם לכהן בתרומה והכי תנן בפרק בתרא דמעשר שני עיי"ט של שנה רביעית ושל שביעית היה הביעור כיצד היה ביעור נותן תרומה ותרומת מעשר לבעליו ומעשר ראשון לבעליו אבל מעשר שני וזכורים מתבערים בכל מקום שהן ור"ש אומר זכורים ניתנין לכהן בתרומה:

הערל פרק שמיני יבמות

עג.

אִימוֹד עַל טבּוֹל יוֹם שְׁבִשֵּׁר בַּפֶּה. וא"ת מהיכא תיסק אדעתיה לפסול דאי משום דחטאת קרייה רחמנא הא לא דמי האזה לשאר עבודה שהרי הור כשר זה וי"ל מדקפיד קרא להנחה במקום טהור וא"ת והיכי ילפינן מהזהא להכשיר טבול יום צשאר עבודות דפרכין מה להזהא שכן זר

כשר זה וי"ל דאפ"ה כיון דעיקר טהרה צהזהא אמתא ואכשר זה רחמנא טבול יוס כל שכן צשאר עבודות וא"ת ואימא לרבות מחוסר כפורים שהעריב שמשו דלא מחסר אלא כפרה לחודה אבל טבול יוס לא ואמר ר"י דמוקמא קרא בטומאה דכתיבא צהאי פרשה כגון טומאת מת דלא שייך כפרה והכי אמרינן צוזבים צפ"ב (דף פ: ושם) דמאן דמכשיר מחוסר כפרה קסבר טומאה דכל המורה כולה דככל טבול יוס מכשיר אפילו הוא מחוסר כפרה ומאן דפסל קסבר טומאה דאותה פרשה היינו טבול יוס דמת^א [דלא צעי כפרה] אבל דוז ומזורע ויולדת אפי' העריב שמשו לא: קל' מחמור לא יא"י. וא"ת מאי מיצביא^א (ה' ליה פשיטא דהכי נילף קל מחמור וי"ל דמספקא להו הא דיליף פסח ממעשר אי גנ"ש דממנו יליף ילפינן נמי מעשר מפסח אש"ג דהוי קל מחמור או צק"ו יליף

ולא בג"ש א) א"נ מספקא ליה אי ג"ש מופנה או אינו מופנה: **ואסורים** לזרים. וא"ת כיון דתנא דחייבין חומש אמאי איצטרך תו למתני ואסורים לזרים ואין לומר משום דצעי למתני משא"כ במעשר דשרי לזרים דהא במסכת חלה (פ"א מ"ט) קתני^א (התרומה והזכורים) חייבין עליהן מיתה וחומש ואסור לזרים אש"ג דלא מסיים התם משא"כ במעשר ומירץ צעירן ערך טען דאסור לזרים איצטרך לחצי שיעור דאסור למאן דלמיר מדרבנן ולמ"ד מדאורייתא ב) עוד פי' לשון אחר ואסור לזרים אפי' ע"י פדיון ואין נראה פירוש זה דאין להם פדיון אמרינן לקמן דשייר: **נבב"י בהן**. בפרק הורע והלמייס (חולין קלא.) מפרש למא אמרו זכורים נכסי כהן ליקח בהן עבדים וקרקעות ובהמה טמאה משא"כ במעשר שני כדתנן במסכת מעשר שני (פ"א מ"ו) ומיייתי לה בקידושין פ"ב (דף נו.) אין לוקחין בהמה טמאה עבדים וקרקעות ממעות מעשר שני ולבאורה משמע דדוקא הנה הוא דאסירי אבל ליקח מהן מלבושין שרי וכן תנן במסכת מעשר שני (פ"ה משנה יב) ומיימינן לקמן (דף עד.) לא נתתי ממנו למת ליקח לו ארון ותכריצין משמע הא למי דומיא דמת נתתי דהיינו מלבושים דהכי דייק לקמן גבי סיכה וקשה דצירושלמי אמר צהדיא דזר זה אסור למי ולמת משמע דאסור לקנות מלבושים למי ובכמה מקומות תנן במסכת מעשר שני (פ"א מ"ו) דאסור לעשות שום סחורה במעשר ולא ניתן אלא לאכילה ושמהו וסיכה ואר"י דמ"ל דהנהו משניות דאסרי אמו כר"מ דלמיר (בקדושין דף נב:) ממון גבזה הוא והכן כר"י דשרי דלמיר (שם) ממון הדיוט הוא והא דמשמע בפ"ב דקידושין (דף נד: ושם) דליכא אלא חד סתמא כרבי יהודה אש"ג דההיא דשרי מלבושים אמתא כוותיה מ"מ יש יתיר סתמות כר"מ עוד נראה לר"י דהמשניות אינן חולקין זו על זו ומן המורה לא אסירי אלא עבדים וקרקע ובהמה וטמאה אבל מלבושים שרו ומדרבנן אסרו אפילו מלבושים והא דרריש צירושלמי לא נתתי למת^א [אין ליקח לו ארון ותכריצין למי נמי אסור אסמכתא צעלמא היא ואכילת בהמה דשריא במעשר שני בשעת דישה^ב למ"ד ממון הדיוט הוא נראה דשגלא בשעת דישה אסור מיהא מדרבנן ולמ"ד ממון גבזה נראה דאסור מן המורה להאכיל לבהמה: ב]ה שאין בן במעשר. מימה כיון דלקמן (ע"צ) ילפינן זכורים ממעשר דאסורין לאונן מדאיתקוש למעשר שני נילף נמי מעשר מצרכורים שימחייב מיתה האוכלו בטומאת הגוף ולענין אסור וזות ניחא דבהדיא שריא רחמנא לזרים וי"ל דדרשינן ומתו זו כי יחללוהו (ויקרא כב) זו ולא במעשר כדדרשינן ציש מותרות (לקמן פו. ושם) זו ולא במעשר ראשון דלפילו לר"מ דאסר לזרים לא מחייב מיתה ודרשינן נמי דהנשרפין (סנהדרין פד. ושם) זו ולא במעילה והא דמעשר שני בטל ברוב אמת דאין לו מתירין ולא ילפינן מזכורים דעולים בלחד משהו גופייהו כדכורים ופיייהו שפדו חייבים צהלה נפדו אין לא נפדו לא: מוקדשו ממנו אסמכתא צעלמא היא כדלמיר בהניזקין (גיטין דף נד: ושם) נפלו ונתפצעו והא הכא דמדאורייתא בטלי ברובא כו' אלמא ערלה וכלאי הכרס בטלים ברוב מדאורייתא ועוד בשיליה פירקין (לקמן פג.) גבי שאני אומר חולין לתוך חולין נפלו דתלינן להקל כשרצו חולין על התרומה משמע דבטל ברוב מדאורייתא ומיהו קשה דנילף זכורים ממעשר לענין דלא ליהוי נכסי כהן דהיינו לחומרא ולא מתרומה לקולא ואם מעשר גופיה הוי מדרבנן הא דאין לוקחין בהמה טמאה ועבדים וקרקעות הוה ניחא אבל אי אפשר לומר כן למאי דפרישית לעיל דמדרבנן אפי' כל מילי נמי אסור^א (אבל לענין ערל כי קאמר תנא ושייר ק"ק אמאי לא יליף מעשר מזכורים ולמאי דפי' לעיל דאיכא למעוטי

ט) א"ש) וא"ת והיכי קתני לענין רחיצת ידים משא"כ במעשר והתניא בפ"ב דחולין (ד' לג:) כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים אסור בתרומה ומותר בחולין ובמעשר דברי ר"מ ואכמיה אוקרים במעשר ואר"י דהתם לאכילה והכא לנגיעה וא"ת וליתני חלה זככורים ותרומה פטור מן החלה ומעשר חייב וי"ל דהא תנן במסכת חלה (פ"א מ"א) מעשר שני והקדש שפדו חייבים צהלה נפדו אין לא נפדו לא: **טעונין הבאת מקום**. אש"ג דתרומה נמי ילפא מזכורים כדמוכת צהעור והרוטב (חולין קכ:) שמא לענין שתא טעונה הבאת מקום אין ללמוד^א: ו**וטעונין** וידוי. אש"ג דדרשינן בפ' בתרא דמ"ש (מ"י) וגם נתתיו ללוי זו תרומה אר"י דלא היה מתודה על התרומה אלא אגב מעשר אבל אם אבד המעשר לא היה מתודה עליה בפני עממה: ו**החייבין בביעור**. פי' ריב"ן דביעור מעשר לאו כביעור זכורים דביעור מעשר בשנה ד' וביעור זככורים לאחר החג כדלמיר במכות (ד' יח: ושם) הפריש זככורים קודם החג ועבר עליהם החג ירקצו ואין נראה לר"י דאין זה ביעור והתם טעמא דירקצו לפי שגראו לקריאה ונדמו וביעור זככורים הוי כשל מעשר דכי נתנן לכהן קודם החג או הפרישן לאחר החג יכול לשומרן עד שנה ד' וא"ת תרומה נמי טעונה ביעור כדתנן במסכת מעשר שני (פ"ה משנה ו)

כיצד היה הביעור תרומה ותרומת מעשר לצכלים וי"ל דתרומה א"ל ליה רק ליתנה לענין והכהן יכול לשומרה כל זמן שירלה אבל מעשר שני וזכורים רריך לבערם מן העולם בכל מקום שכן ור"ש דפטר זככורים היינו שאין הכהן רריך לבערם אבל ישראל צריך ליתנם לכהן בתרומה והכי תנן בפרק בתרא דמעשר שני עיי"ט של שנה רביעית ושל שביעית היה הביעור כיצד היה ביעור נותן תרומה ותרומת מעשר לבעליו ומעשר ראשון לבעליו אבל מעשר שני וזכורים מתבערים בכל מקום שהן ור"ש אומר זכורים ניתנין לכהן בתרומה:

ואוכלן

עין משפט נר מצוה

לד א מיי פ"א מהלכות פרה אדומה הל' יג:
לה ב מיי פ"ג מהלכות מעשר שני הלכה ד סג לאון רסב רסג:
לז ג מיי פ"ג מהלכות זכורים הלכה ה ופ"ד הלכה יד:
לז ד מיי פ"ב מהלכות רחמנא טבול יוס כל שכן צשאר עבודות וא"ת ואימא לרבות מחוסר כפורים שהעריב שמשו דלא מחסר אלא כפרה לחודה אבל טבול יוס לא ואמר ר"י דמוקמא קרא בטומאה דכתיבא צהאי פרשה כגון טומאת מת דלא שייך כפרה והכי אמרינן צוזבים צפ"ב (דף פ: ושם) דמאן דמכשיר מחוסר כפרה קסבר טומאה דכל המורה כולה דככל טבול יוס מכשיר אפילו הוא מחוסר כפרה ומאן דפסל קסבר טומאה דאותה פרשה היינו טבול יוס דמת^א [דלא צעי כפרה] אבל דוז ומזורע ויולדת אפי' העריב שמשו לא: קל' מחמור לא יא"י.

וא"ת מאי מיצביא^א (ה' ליה פשיטא דהכי נילף קל מחמור וי"ל דמספקא להו הא דיליף פסח ממעשר אי גנ"ש דממנו יליף ילפינן נמי מעשר מפסח אש"ג דהוי קל מחמור או צק"ו יליף

ולא בג"ש א) א"נ מספקא ליה אי ג"ש מופנה או אינו מופנה: **ואסורים** לזרים. וא"ת כיון דתנא דחייבין חומש אמאי איצטרך תו למתני ואסורים לזרים ואין לומר משום דצעי למתני משא"כ במעשר דשרי לזרים דהא במסכת חלה (פ"א מ"ט) קתני^א (התרומה והזכורים) חייבין עליהן מיתה וחומש ואסור לזרים אש"ג דלא מסיים התם משא"כ במעשר ומירץ צעירן ערך טען דאסור לזרים איצטרך לחצי שיעור דאסור למאן דלמיר מדרבנן ולמ"ד מדאורייתא ב) עוד פי' לשון אחר ואסור לזרים אפי' ע"י פדיון ואין נראה פירוש זה דאין להם פדיון אמרינן לקמן דשייר: **נבב"י בהן**. בפרק הורע והלמייס (חולין קלא.) מפרש למא אמרו זכורים נכסי כהן ליקח בהן עבדים וקרקעות ובהמה טמאה משא"כ במעשר שני כדתנן במסכת מעשר שני (פ"א מ"ו) ומיייתי לה בקידושין פ"ב (דף נו.) אין לוקחין בהמה טמאה עבדים וקרקעות ממעות מעשר שני ולבאורה משמע דדוקא הנה הוא דאסירי אבל ליקח מהן מלבושין שרי וכן תנן במסכת מעשר שני (פ"ה משנה יב) ומיימינן לקמן (דף עד.) לא נתתי ממנו למת ליקח לו ארון ותכריצין משמע הא למי דומיא דמת נתתי דהיינו מלבושים דהכי דייק לקמן גבי סיכה וקשה דצירושלמי אמר צהדיא דזר זה אסור למי ולמת משמע דאסור לקנות מלבושים למי ובכמה מקומות תנן במסכת מעשר שני (פ"א מ"ו) דאסור לעשות שום סחורה במעשר ולא ניתן אלא לאכילה ושמהו וסיכה ואר"י דמ"ל דהנהו משניות דאסרי אמו כר"מ דלמיר (בקדושין דף נב:) ממון גבזה הוא והכן כר"י דשרי דלמיר (שם) ממון הדיוט הוא והא דמשמע בפ"ב דקידושין (דף נד: ושם) דליכא אלא חד סתמא כרבי יהודה אש"ג דההיא דשרי מלבושים אמתא כוותיה מ"מ יש יתיר סתמות כר"מ עוד נראה לר"י דהמשניות אינן חולקין זו על זו ומן המורה לא אסירי אלא עבדים וקרקע ובהמה וטמאה אבל מלבושים שרו ומדרבנן אסרו אפילו מלבושים והא דרריש צירושלמי לא נתתי למת^א [אין ליקח לו ארון ותכריצין למי נמי אסור אסמכתא צעלמא היא ואכילת בהמה דשריא במעשר שני בשעת דישה^ב למ"ד ממון הדיוט הוא נראה דשגלא בשעת דישה אסור מיהא מדרבנן ולמ"ד ממון גבזה נראה דאסור מן המורה להאכיל לבהמה: ב]ה שאין בן במעשר. מימה כיון דלקמן (ע"צ) ילפינן זכורים ממעשר דאסורין לאונן מדאיתקוש למעשר שני נילף נמי מעשר מצרכורים שימחייב מיתה האוכלו בטומאת הגוף ולענין אסור וזות ניחא דבהדיא שריא רחמנא לזרים וי"ל דדרשינן ומתו זו כי יחללוהו (ויקרא כב) זו ולא במעשר כדדרשינן ציש מותרות (לקמן פו. ושם) זו ולא במעשר ראשון דלפילו לר"מ דאסר לזרים לא מחייב מיתה ודרשינן נמי דהנשרפין (סנהדרין פד. ושם) זו ולא במעילה והא דמעשר שני בטל ברוב אמת דאין לו מתירין ולא ילפינן מזכורים דעולים בלחד משהו גופייהו כדכורים ופיייהו שפדו חייבים צהלה נפדו אין לא נפדו לא: מוקדשו ממנו אסמכתא צעלמא היא כדלמיר בהניזקין (גיטין דף נד: ושם) נפלו ונתפצעו והא הכא דמדאורייתא בטלי ברובא כו' אלמא ערלה וכלאי הכרס בטלים ברוב מדאורייתא ועוד בשיליה פירקין (לקמן פג.) גבי שאני אומר חולין לתוך חולין נפלו דתלינן להקל כשרצו חולין על התרומה משמע דבטל ברוב מדאורייתא ומיהו קשה דנילף זכורים ממעשר לענין דלא ליהוי נכסי כהן דהיינו לחומרא ולא מתרומה לקולא ואם מעשר גופיה הוי מדרבנן הא דאין לוקחין בהמה טמאה ועבדים וקרקעות הוה ניחא אבל אי אפשר לומר כן למאי דפרישית לעיל דמדרבנן אפי' כל מילי נמי אסור^א (אבל לענין ערל כי קאמר תנא ושייר ק"ק אמאי לא יליף מעשר מזכורים ולמאי דפי' לעיל דאיכא למעוטי

תוספות ישנים (והבשר)

בתרומה וזכורים דלא הוי במעשר ותימה דפסקר הלוי מקדש (קדושין נב:) דחוק לאשמועי סתם משנה דסבור דמעשר שני ממון גבזה הוא ואמאי לא פשיט מהך מתני וי"ל והן נכסי כהן ליקח בהן בהמה טמאה עבדים וקרקעות משא"כ במעשר דלא יתן רק לאכילה ולשמהו וסיכה ותימה דהא אמרינן לקמן לא נתתי ממנו למת ליקח בהן ואמרינן שם למי דומיא דמת כגון חלוק ומנמיסין שרי וי"ל דמ"מ ליקח בהמה וטמאה עבדים וקרקעות אסור. ולראש"י נראה דקא שמי' מדיי דהתם בטמא איירי וקאי אלא צעריה ממנו בטמא וי"ל ולא נתתי ממנו כשהיה טמא למת וכו' פ"ה לקמן (ד' דמעשר דטהור והאי דהוי לאכילה לא שרי רק דלאכילה ולשמהו וסיכה: ועיילן בלחד ומאה. שאם נפלו תרומה וזכורים צא' ומאה בטלי משא"כ במעשר מדאורייתא חד תבירי בטלי והאי עולין אינו ר"ל שתתבטל הפאה על תרומה שנפלה דודאי היא זריכה להריס כדמפרש בנבירות (פג.) מפני גול השטט וכאן לא שייך להאריך מזה: ובענין רחיצת ידים דריש שניות פוסקת את התרומה משא"כ במעשר דכל הנוטל ידיו לפירות ה"ו מגסי הרוח וא"ת והא אמרינן (פרה פ"יא מ"ה) כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים אסור בתרומה ומותר בחולין ואמעשר ורבי מאיר אומר אף במעשר וי"ל דהא דקאמר רבי דוקא צהייתא מעשר אבל הכא צנייעה איידין דידים שניות פוסלות תרומה מונע אבל לא מעשר: וטעוניים וידוי משא"כ בתרומה דאזני חייב צירוי והא דקאמר בתרומה אינה טעונה וידוי אינו דוקא צאפי נפשה אבל עס מעשר אגב גררלא טעונה וידוי דלמיר (מע"ש פ"ה מ"ו) וגם נתתיו ללוי לרבות את התרומה גדולה ותרומת מעשר א"י ר"ל טעונים וידוי שזידו מעכב במעשר וזכורים ואזני מעכב בתרומה דהכי משמע במסכת זכורים (ירושלמי דזכורים פ"ב ה"ב):

^[1] פי' צוזבים (דף נ') דלמ"ד דבתר למד חולין ס"ל בלחמת דדבר הלמד בגו"ש חזר ומלמד בדיקא אפילו בקדשים וא"כ לז"ה ניחא ודויק:
ב) נראה דצ"ל אבל מעשר שני טהור דחזי לאכילה ודודאי לא שרי וכו'.